

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 4C/221/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210081
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Plichtíková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2013:5312210081.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Č a d c a sudkyňou JUDr. Annou Plichtíkovou v právnej veci navrhovateľa Pohotovosť, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

I. Návrh z a m i e t a .

II. Odporkyňa náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

III. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Podľa § 152 ods. 2 a § 153 ods. 2 OSP sa súd cítil byť viazaný týmto predmetom sporu:

Navrhovateľ v návrhu zo dňa 27.9.2012 žiadal, aby mu odporkyňa nahradila škodu vo výške 1087,63 € a nemajetkovú ujmu vo výške 217,53 €. Škoda vznikla nesprávnym úradným postupom súdu. Nesprávny úradný postup súdu spočíval v prietahoch v konaní (poverenie nebolo vydané v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním 277 dní) a vo vydaní nezákonného rozhodnutia - žiadosť o vydanie poverenia bola zamietnutá, súd porušil zásadu právnej istoty, nerešpektoval právoplatné rozhodnutie rozhodcovského súdu ako rovnocenný exekučný titul, porušil prekážku právoplatne rozhodnutej veci).

V príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu vznikla navrhovateľovi škoda v žalovanej výške.

Skutočná škoda vo výške 1087,63 € vznikla navrhovateľovi tým, že bol úspešným účastníkom konania pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovský súd zaviazal odporkyňu (povinnú) zaplatiť navrhovateľovi sumu 1269,12 € so zmenkovým úrokom 0,25 % denne zo sumy 1067,79 € od 9.6.2009 do zaplatenia, so zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 1067,79 € od 15.6.2009 do zaplatenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 280,59 €. V exekučnom konaní proti povinnej A. A., E.. XX.X.XXXX, EX 5232/2010 (16Er/387/2010) navrhovateľ svoju pohľadávku voči povinnému nemohol vymôcť, pretože mu to znemožnil nesprávny úradný postup súdu.

V príčinnej súvislosti s tým žiadal aj nemajetkovú ujmu vo výške 217,53 €, ktorá podľa tvrdenia navrhovateľa predstavuje 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Túto sumu považoval za hodnotu majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou, za satisfakciu porušenia zákonných nárokov

a základných práv navrhovateľa. V doplnenom návrhu uviedol, že prietahy súdu, nezákonný postup súdu, vyvolali úkony navyše na strane navrhovateľa a navyše náklady, čo je škoda na strane navrhovateľa (rovnako potreba väčšieho počtu pracovníkov, vyššie mzdové a iné náklady). Na preukázanie výšky škody požiadal navrhovateľ o vypracovanie znaleckého posudku Znalecký ústav Ekonomickej univerzity Bratislava a vzniesol procesný návrh, aby súd tento dôkaz vykonal ako dôkaz zásadného významu.

Odporkyňa uviedla, že návrh má vady, je neurčitý, zmätočný. Navrhla postup podľa § 43 ods. 1, 2 OSP, odmietnutie podania.

Uviedla, že nie sú splnené podmienky podľa § 8 OSP, § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. Nie je daná právomoc súdu vo veci konať. Medzi podaním žiadosti o predbežné prejednanie nároku u nadriadeného orgánu a podaním žaloby o náhradu škody za nesprávny úradný postup nie je dodržaná zákonná lehota 6 mesiacov. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku bez ostatných zákonných náležitostí bola odporkyni doručená dňa 23.4.2012. Žaloba na súd bola podaná dňa 27.9.2012. Žaloba bola podaná predčasne. Žiadosť o predbežné prejednanie nároku mala vady, ktoré navrhovateľ na výzvu odporkyne v stanovenej lehote neodstránil, preto odporkyňa nepovažuje nárok za predbežne prejednaný.

Z uvedených dôvodov odporkyňa nenahradila navrhovateľovi škodu za nesprávny úradný postup súdu v rámci predbežného prejednania nároku.

Vo veci samej odporkyňa navrhla návrh zamietnuť ako nedôvodný, nepreukázaný. Navrhovateľ má dôkazné bremeno za výsledok sporu, za svoje tvrdenia v návrhu, ktoré v celom rozsahu presúva na súd.

Tvrdené prietahy a nezákonný úradný postup súdu v konaní nemožno konštatovať s poukazom na Nález Ústavného súdu SR III-ÚS/69/2011-25 zo dňa 3.5.2011 („každý nech si stráži svoje právo“). Navrhovateľ nevyužil účinné právne prostriedky nápravy, nepodal opravné prostriedky. Odporkyňa má zato, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní. Prietahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). V opačnom prípade by mohlo dôjsť aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Odporkyňa poukázala aj na to, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy a automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (článok 48 ods. 2 Ústavy SR). Sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Musí ísť o významné prietahy v konaní, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné prietahy, neefektívny postup (I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00). Ak neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom súdu a porušením základného práva alebo slobody, treba považovať takú sťažnosť za zjavne neopodstatnenú. Samotná dĺžka konania sama o sebe ešte nemusí bez ďalšieho znamenať závažné porušenie práv sťažovateľa (I.ÚS 476/2012, IV.ÚS 92/04, III.ÚS 168/05, II.ÚS 93/03). Odporkyňa poukázala na to, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, teda exekučný titul, ktorý sa týka rozhodnutí rozhodcovských súdov. Od 1.6.2011 bol exekučný poriadok novelizovaný zákonom č. 102/2011 Z.z. Pri žiadostiach doručených súdu po 1.6.2011 nejde o porušenie zákonnej lehoty v uvedených prípadoch. Je správne, keď analogicky rovnako súdy postupujú aj v prípadoch pred 1.6.2011. Nedodržanie lehoty 15 dní na vydanie poverenia pri exekučných tituloch - rozhodcovských rozsudkoch nemožno považovať za prietah v konaní.

Odporkyňa poukázala aj na to, že lehota 15 dní bola stanovená len na vydanie poverenia, nevzťahuje sa na prípady zamietnutia návrhu na vydanie poverenia, čo vyplýva priamo z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ak súd exekútora nepoverí, 15-dňová lehota neplatí. V prípade, keď poverenie nebolo vydané, navrhovateľ nemôže svoj nárok uplatňovať z titulu prietahov v konaní, ale len z titulu nesprávneho úradného postupu súdu (ktorý podľa navrhovateľa spočíva v nesprávnej aplikácii právnych predpisov), z titulu vydania nezákonného rozhodnutia. Za nesprávny úradný postup však nemožno považovať samotné rozhodnutie, ktorým súd návrh na vydanie poverenia zamietol (Najvyšší súd ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999, podľa ktorého nesprávny úradný postup nezakladajú vady konania - napríklad zhromažďovanie podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností, právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie; rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 - nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo

nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009 - rozhodovacia činnosť, ktorá je podstatou súdnictva, nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup). Je teda zrejmé, že posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia nemožno považovať za nesprávny úradný postup. Za splnenia podmienok podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. (ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom) posúdenie vecí a vydanie rozhodnutia možno považovať len za vydanie nezákonného rozhodnutia. Preto rozhodnutia exekučných súdov, ktorými boli zamietnuté žiadosti o vydanie poverenia a skúmanie materiálnej správnosti rozhodcovského rozsudku, nekalej povahy rozhodcovskej doložky nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu. Uvedené rozhodnutie za nezákonné možno považovať len vtedy, ak bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť.

Odporkyňa zároveň vznesla námietku premlčania podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/03 Z.z. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu došlo pred marcom 2009, ku dňu podania žaloby 27.9.2012 uplynula 3-ročná premlčacia lehota.

Namietla, že navrhovateľ nepreukázal vznik a výšku škody, nevyožiteľnosť pohľadávky. Pokiaľ uplatňuje nemajetkovú ujmu, nemožno stotožňovať kritéria nemajetkovej ujmy pre fyzické osoby s kritériami nemajetkovej ujmy pre právnické osoby. Škodu navrhovateľ presvedčivo nevyčíslil, nezdôvodnil. Podmienkou je preukázať, že konštatovanie porušenia je nedostatočné. Pri priznávaní nemajetkovej ujmy sa prihliada aj na rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade práve navrhovateľ koná v rozpore s dobrými mravmi, keď opakovane požaduje od spotrebiteľov v rozpore so zákonom neprímerane vysoké úroky, poplatky a iné sankcie. Opakovane porušuje práva spotrebiteľov. Tvrdená škoda mala vzniknúť práve pri negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa.

Odporkyňa uviedla, že nie je daná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností súdu a vzniknutou škodou (§ 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Tento stav si zavinil samotný navrhovateľ spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv.

Na daný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004. K tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu, prietahom v konaní, došlo po účinnosti uvedeného zákona. Zákon upravuje osobitným spôsobom zodpovednosť za škodu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Preto súd okrem osobitného zákona č. 514/2003 Z.z. aplikoval podporne aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka - § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spoločné ustanovenia občianskeho zákonníka o náhrade škody tretí oddiel - § 441 Občianskeho zákonníka o spoluúčasti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody, článok 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, exekučný poriadok.

Právomoc Okresného súdu v Čadci na konanie a rozhodnutie podľa § 8 OSP a § 15, 16 zákona č. 514/03 Z.z. je daná. Súd konanie nezastavil podľa § 103, § 104 ods. 1 prvá veta OSP. Ku dňu rozhodovania súdu podľa § 154 ods. 1 OSP uplynula lehota 6 mesiacov od podania žiadosti nadriadenému súdu. Bolo preto právne irelevantné, že lehota nebola dodržaná ku dňu podania žaloby. Pre posúdenie právomoci súdu je právne irelevantné, že navrhovateľ neodstránil vady žiadosti o predbežné prejednanie nároku v stanovenej lehote (§ 16 ods. 2 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z.: „Tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.“). Na Okresný súd v Čadci navrhovateľ doručil kópie žiadostí o predbežnom prejednaní nárokov s dátumovou pečiatkou nadriadeného orgánu. Doručenie žiadostí potvrdila vo svojom vyjadrení aj odporkyňa. Súčasťou žiadostí bol aj nárok týkajúci sa tohto súdneho sporu. Tým mal súd splnenú podmienku zo strany navrhovateľa podľa § 15, 16 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežne prerokovať nárok na náhradu škody s nadriadeným orgánom ako podmienku právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť.

Súd neodmietol návrh navrhovateľa podľa § 43 ods. 1, 2 OSP. Z rozsudového návrhu je zrejmé, že žiada náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Je zrejmé aj to, v akej výške náhradu škody a nemajetkovej ujmy žiada. Z obsahu návrhu vyplýva aj základ uplatneného nároku. Navrhovateľ žiada priznať nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup súdu v exekučnom konaní, v dôsledku čoho mu nevykonalím nároku vznikla škoda. O takomto nároku bolo možné konať a rozhodnúť. Skutočnosť, že navrhovateľ prenáša svoje dôkazné bremeno na súd, je otázkou vyhodnotenia unesenia dôkazného bremena navrhovateľa za výsledok sporu. Dokazovanie súdu slúži na dokazovanie existujúcich, konkrétnych tvrdení. Súd nie je povinný namiesto navrhovateľa zhromažďovať skutkový stav, ktorý má byť obsiahnutý v návrhu (§ 79 ods. 1, 2 OSP). Tým by došlo k narušeniu ústavnej zásady rovnosti účastníkov konania. Navyše navrhovateľ je právne zastúpený, účtuje úkony právnej pomoci v každom prípade samostatne, nie hromadne. Súd voči navrhovateľovi nemá poučovaciu povinnosť ani čo do hmotného, ani čo do procesného práva (§ 5 ods. 2 OSP).

Podľa § 9 ods. 1 prvá veta OSP štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Pasívne legitimovaným subjektom je teda Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR. Navrhovateľ správne označil pasívne legitimovaný subjekt v tomto konaní.

Navrhovateľ je v spore aktívne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na náhradu škody, pretože bol účastníkom exekučného konania, v ktorom došlo k tvrdenému porušeniu jeho práv a k tvrdenému vzniku škody (§ 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Súd vykonal dokazovanie nasledovnými dôkazmi: návrh zo dňa 27.9.2012 čl. 1, oznam o začatí konania podľa § 35 ods. 4 OSP čl. 7 doručený dňa 25.10.2012 čl. 9, výzva vo veci žalôb na náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľa Pohotovosť, s.r.o., Bratislava čl. 8 doručená právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 29.10.2012 čl. 9, odpoveď právneho zástupcu navrhovateľa na výzvu na odstránenie neurčitosti procesného návrhu zo dňa 13.11.2012 čl. 10, stotožnenie sporu 4C/221/2012 proti povinnej A. A., E.. XX.X.XXXX, EX 5232/2010 so spisom 16Er/387/2010 so zákonnou sudkyňou Mgr. Alenou Jančulovou čl. 11 rub, predloženie veci k prideleniu inému sudcovi podľa § 15 ods. 1 OSP z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 OSP, s vyjadreniami všetkých sudcov Okresného súdu v Čadci čl. 12, 13, predkladacia správa Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému čl. 14, uznesenie Krajského súdu v Žiline o nevylúčení zákonnej sudkyne JUDr. Anny Plichtíkovej z rozhodovania tejto veci čl. 15, predvolanie svedka - povinného s výzvou, aby predložil účtovný doklad o zaplatení dlhu voči navrhovateľovi podľa úverovej zmluvy čl. 19, podrobné procesné poučenia súdu doručené účastníkom konania, právnomu zástupcovi čl. 20, 22 spisu, vrátane poučenia podľa § 120 ods. 4 OSP v nadväznosti na § 205a OSP a vrátane poučenia podľa § 101 ods. 2 OSP (čl. 20), podľa ktorého ak po riadnom predvolaní sa účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v jeho neprítomnosti, pojednávanie môže odročiť len z dôležitého dôvodu, ktorý sa musí súdu oznámiť a preukázať pred začatím pojednávania, výzva súdu zo dňa 18.3.2013 čl. 23 spisu na odstránenie sporných okolností prípadu v zmysle § 118 ods. 2 OSP, vrátane výzvy k preukázaniu tvrdení, že došlo k predbežnému prejednaniu nároku s nadriadeným orgánom a s akým výsledkom, výzva zo dňa 18.3.2013 čl. 26 adresovaná odporkyni, aby oznámila, či v tejto konkrétnej veci došlo k predbežnému prejednaniu nároku, výzva exekútorovi čl. 24, aby zaslal exekučný spis Ex 1387/11, výzva Stálemu rozhodcovskému súdu čl. 25, aby zaslal rozhodcovský spis, lustrácia v sociálnej poisťovni na povinnú A. A. čl. 27, z ktorej je zrejmé, že v čase od 1.1.2009 do 31.12.2011 je bez záznamu, teda bez príjmu z pracovného pomeru, vyjadrenie exekútora bez pripojeného exekučného spisu čl. 32, vyjadrenie navrhovateľa zo dňa 23.4.2013 čl. 29, lustrum živých sporov povinnej čl. 31 spisu, z ktorého je zrejmé, že povinná A. A. je účastníčkou konania v živých sporoch 4Er/532/2010 o udelenie poverenia, 5Er/708/2010 o udelenie poverenia, 4C/221/2012 o náhradu majetkovej škody, nemajetkovej ujmy, 5C/96/2013 o zaplatenie 201,33 € istiny s príslušenstvom, vyjadrenie odporkyne zo dňa 24.4.2013 čl. 33 spisu, pripojený spis 16Er/387/2010, ospravedlnenie odporkyne, návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania a prerušenie konania zo dňa 6.5.2013, zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručený Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 25.9.2012 a Okresnému súdu v Čadci dňa 27.9.2012, z ktorého mal súd zistené, že voči povinnej A. A. bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Povinná sa ako svedkyňa na pojednávanie nedostavila, ani nepreukázala zaplatenie a zánik dlhu (čl. 22). Tým mal súd preukázané, že dlh existuje, nezanikol zaplatením. Navrhovateľ neoznámil zánik dlhu

zaplacením, ani exekútor. Súd považoval za nadbytočné a nehospodárne z tohto dôvodu odročovať pojednávanie, keď túto dôkaznú povinnosť má navrhovateľ a ním navrhnutý exekútor.

Súd žiadal aj exekučný spis, ktorý mu exekútor odmietol doručiť (čl. 32). Tento dôkaz súd nevykonával a ani nie je potrebné za tohto skutkového stavu jeho vykonanie. Rovnako rozhodcovský spis (čl. 29).

Súd zamietol návrh na vykonanie dôkazu listinným dôkazom znaleckým posudkom na preukázanie výšky škody, ktorý zadal navrhovateľ znaleckému ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave. Navrhovateľ žiadal, aby súd tento dôkaz vykonával, pretože ho považuje za dôkaz zásadného významu (čl. 36). Podľa § 120 ods. 1 OSP len súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Toto právo nepatrí účastníkovi konania ani právnomu zástupcovi. Navrhovaný dôkaz súd nevykoná, pretože znalecký posudok, ktorý nebol vypracovaný v súdnom konaní, nemá charakter znaleckého posudku, ale listinného dôkazu. Súd nenariadil znalecké dokazovanie. Navrhnutý dôkaz je pre rozhodnutie súdu za tohto skutkového a právneho stavu právne irelevantný. Navyše znalecký posudok by mal preukázať správnosť skutkových tvrdení navrhovateľa, nemôže nahrádzať skutkové tvrdenia. Tvrdenia navrhovateľa o škode sú všeobecné po skutkovej stránke, sú vyjadrené len výslednou sumou, bez skutkovej a matematickej špecifikácie. Neexistujúce, všeobecné tvrdenia preto nemožno znalecky ani inak preskúmať. Sú nepreskúmateľné. Bolo povinnosťou navrhovateľa už v čase podania návrhu produkovať všetky tvrdenia a dôkazy (§ 79 ods. 1, 2 OSP). Navrhovateľ tak neurobil ani na základe dodatočnej výzvy súdu.

Z vykonaných dôkazov zistil nasledovný skutkový stav, ktorý vzhľadom k poučeniu podľa § 120 ods. 4 OSP a § 205a OSP obsiahnutom v procesných poučeniach súdu považoval za uzavretý a nemenný (resp. ktorý možno zmeniť len za splnenia podmienok uvedených v § 205a OSP).

Preukázaný, chronologicky usporiadaný skutkový stav je nasledovný:

Z pripojeného exekučného spisu 16Er/387/2010 mal súd preukázané, že navrhovateľ uzavrel s povinnou A. A., E.. XX.X.XXXX zmluvu o úvere dňa 26.11.2008 vo výške 331,10 €, zvýšenej o poplatok 460,73 €, spolu 991,83 €, ktoré mala splácať v pravidelných mesačných splátkach po 82,65 €. Aj keď dlžníčka nesplácala, návrh na vydanie exekučného titulu rozhodcovskému súdu podal navrhovateľ až dňa 29.6.2009. Rozhodcovský súd zaviazal povinnú zaplatiť dlh vo výške 1269,12 € so zmenkovým úrokom 0,25 % denne zo sumy 1067,79 € od 9.6.2009 do zaplatenia, zákonným úrokom 6 % ročne zo sumy 1067,79 € od 15.6.2009 do zaplatenia a trovy rozhodcovského konania vo výške 280,59 €. Rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 9.11.2009, vykonateľnosť dňa 12.11.2009, návrh na vydanie poverenia bol súdu doručený až 16.7.2010, súd rozhodol dňa 17.1.2011. Nevydal poverenie, ale návrh zamietol a exekučné konanie zastavil. Oprávnený - navrhovateľ nepodal odvolanie, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.2.2011. Žaloba o náhradu škody za nesprávny úradný postup bola podaná dňa 27.9.2012. Navrhovateľ svoju pohľadávku nezabezpečil preventívne zabezpečovacími prostriedkami (napr. ručenie, dohoda o zrážkach zo mzdy, záložná zmluva a podobne), čo mal súd zistené zo zmluvy o úvere obsahujúcej v exekučnom spise. Napriek výzve súdu neprodukoval navrhovateľ žiadne dôkazy, že skúmal majetkovú situáciu povinného - návratnosť úveru pred uzavretím zmluvy o úvere. Lustráciou sociálnej poisťovne (čl. 27 - 28) mal súd zistené, že v časovom období od 1.1.2009 do 31.12.2011, v čase uzavretia zmluvy o úvere povinná bola bez záznamu, teda bez pracovného pomeru a bez príjmu. Napriek tomu jej bol úver poskytnutý. Lustráciou sporov (čl. 31) mal súd preukázané, že dlh v rámci exekučného konania 16Er/387/2010 nebol jediným dlhom povinného. Je účastníkom konania a dlžníkom aj v iných sporoch - 4Er/532/2010 o udelenie poverenia, 5Er/708/2010 o udelenie poverenia, 4C/221/2012 o náhradu majetkovej škody, nemajetkovej ujmy, 5C/96/2013 o zaplatenie 201,33 € istiny s príslušenstvom. Tým mal súd preukázané, že navrhovateľ nezisťoval zadlženosť povinného ku dňu poskytnutia úveru u iných subjektov, dokonca poskytol povinnému úver, hoci povinný bol neplatičom skorších úverov poskytnutých navrhovateľom, čo muselo byť navrhovateľovi objektívne zrejme z jeho vlastnej evidencie ku dňu uzavretia úverovej zmluvy.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, alebo nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je osobitnou zodpovednosťou a zodpovednosťou objektívnou (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Všetky zákonné podmienky vzniku tejto zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých podmienok naraz sa zodpovednosti za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím sú:

- 1) Porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť (prieťahy, § 3 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 514/2003 Z.z., § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z.).
- 2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, 4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka).
- 3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinností vznikla.

1) Porušenie právnej povinnosti súdom, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí, nesprávnom úradnom postupe.

V tomto prípade navrhovateľ tvrdil, že súd porušil svoje zákonné povinnosti:

- a) Nesprávnym úradným postupom, ktorý spočíval v nečinnosti - prieťahoch v konaní, pretože poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním, po uplynutí 277 dní.
- b) Nesprávnym úradným postupom súdu, nesprávnou aplikáciou zákona. Napriek žiadosti o vydanie poverenia na základe právoplatného exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ktorý je rovnocenný s inými exekučnými titulmi, žiadosť o vydanie poverenia zamietol. Porušil tým zásadu právnej istoty a prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 uvedeného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; ...

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 1.6.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 okrem horeuvedeného znenia bolo znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku doplnené tak, že: táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených).

a) Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia je zo dňa 16.7.2010. Súd rozhodol 17.1.2011. Nevydal však poverenie, ale žiadosť zamietol, exekučné konanie zastavil. Súd má zato, že k prieťahom v tomto konaní nedošlo. Súd nerozhodol v lehote 15 dní, aj keď zastáva názor, že zákonná 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahuje len na prípad, keď súd poverenie vydá. Nevzťahuje sa na prípad, keď súd poverenie nevydá. Vyplýva to z gramatického a logického výkladu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V danom prípade exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Súd má zato, že možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2 účinnú od 1.6.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, tak, ako tomu bolo v tomto prípade. Exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu.

b) Súd má zato, že nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ani k nesprávnemu úradnému postupu súdu, ktorý by spočíval v nesprávnej aplikácii právnych predpisov.

Samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu, pretože postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29.6.1999). Výsledkom rozhodovacej činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne. Zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Práve táto rozhodovacia činnosť je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu ČR 25Cdo 1018/07 zo dňa 25.8.2009).

Preto rozhodnutie exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť na vydanie poverenia, súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup. Ako nesprávny úradný postup nevyhodnotil ani procesný postup exekučného súdu pred vydaním rozhodnutia. Procesný postup smeroval k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, jeho výsledkom bolo vydané rozhodnutie, preto procesný postup bol efektívny. Nešlo o nesprávny úradný postup.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04 konštatuje, že nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu, alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu a ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.

Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia preto súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Nevyhodnotil tak ani procesný postup súdu, ktorý mu predchádzal.

Z uvedených dôvodov za splnenia zákonných podmienok podľa § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia bolo možné skúmať len z hľadiska jeho nezákonnosti. Navrhovateľ však nespĺnil zákonné podmienky - nepodal riadny opravný prostriedok, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.2.2011. Nepredložil rozhodnutie príslušného orgánu, ktorým by bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť a ktorým by bol súd viazaný. Preto súd ustálil, že rozhodnutie, ktorým exekučný súd zamietol žiadosť na vydanie poverenia, je zákonné.

Z uvedených dôvodov mal súd preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie.

Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok. Súd by mohol návrh zamietnuť pri nespĺnení čo i len jednej podmienky. Preto nespĺnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti.

2) Vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d) zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 uvedeného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 17 ods. 1 uvedeného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 uvedeného zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 uvedeného zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 25 ods. 1 uvedeného zákona ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Z uvedeného je zrejmé, že aj na prípad osobitnej zodpovednosti za škodu, ktorou je aj nárok na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, sa podporne aplikujú všeobecné ustanovenia občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov súd podporne aplikoval ustanovenia občianskeho zákonníka, najmä spoločné ustanovenia o náhrade škody uvedené v treťom oddieli občianskeho zákonníka. Z úradnej moci je potrebné zaoberať sa aj spoluúčasťou poškodeného navrhovateľa a jeho právneho zástupcu na vzniku škody podľa § 441 Občianskeho zákonníka.

Podľa § 441 Občianskeho zákonníka ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

Skutočnosť, že aplikácia ustanovenia § 441 Občianskeho zákonníka prichádza do úvahy nielen v prípade zodpovednosti škodcu za zavinené konanie (§ 420 Občianskeho zákonníka), ale aj v prípade zodpovednosti za škodu na základe princípov objektívnej zodpovednosti vyplýva z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (R 80/1970 a R 28/1973).

Súd má zato, že škoda je skutočná majetková ujma. V tomto štádiu konania navrhovateľ nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy). Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Návrh je aj v tomto smere všeobecný, nepreskúmateľný. Nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Z úradnej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje, výška zmluvných úrokov, pokút. Príjmy navrhovateľa z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na navrhovateľa a jeho ďalšiu existenciu. Je povinnosťou navrhovateľa preverovať solventnosť subjektov (návratnosť), tak, ako to robia iné bankové peňažné ústavy. Skutočnosť, že navrhovateľ poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverenia, nemožno vykladať na ťarchu odporkyne. Tým dospel súd k záveru, že navrhovateľ nepreukázal podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2, 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z.. Podmienky podľa § 17 ods. 3 uvedeného zákona, písm. a), c), d), sa podľa názoru súdu nedajú vzťahovať na právnickú osobu, ale len na fyzickú osobu. Rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka videl súd na strane navrhovateľa a nie na strane odporkyne, resp. konajúceho súdu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. Nemožno konštatovať, že na strane navrhovateľa došlo k morálnej ujme, nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Svoje obchodné meno si navrhovateľ poškodil sám. Obchodné meno navrhovateľa nepoškodil exekučný súd konajúci v tejto veci, ktorý rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi chrániacimi spotrebiteľa.

V nadväznosti na § 441 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodov už uvedených, škodu, pokiaľ vznikla, si spôsobil výlučne navrhovateľ a jeho právny zástupca svojím zavinením. Navrhovateľ uzatvára spotrebiteľské zmluvy s ekonomicky zle situovanými spotrebiteľmi. Navrhovateľ si návratnosť úveru nepreveroval, ako to robia bankové subjekty. Z vykonaného dokazovania je preukázané, že povinný v čase uzavretia úverového vzťahu bol už zadlžený u viacerých subjektov, vrátane navrhovateľa. Bolo preukázané, že jeho príjem, vzhľadom k už existujúcim záväzkom, ktoré nesplácal, nemohol pokryť nový dlh. Napriek tomu navrhovateľ povinnému poskytol ďalší úver. Bolo v konaní preukázané, že navrhovateľ nezabezpečil návratnosť úveru dohodou o zrážkach zo mzdy, ručením, záložným právom na nehnuteľnosť a podobne. Opakovane poskytoval úvery neplatičom navrhovateľa, čo bolo pre navrhovateľa objektívne zistiteľné z jeho vlastnej evidencie. Takým postupom samotný navrhovateľ a jeho právny zástupca zhoršil majetkovú situáciu povinného, sám znemožnil vymožiteľnosť dlhu. Je v konaní preukázané, že povinný prestal splácať dlh hneď po uzavretí úverovej zmluvy a nie až po rozhodnutí súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Vznik škody spôsobil navrhovateľ a jeho právny zástupca aj nečinnosťou. Z exekučného spisu mal súd zistené, že zmluva

o úvere bola uzavretá s povinným dňa 17.4.2009, povinný od počiatku neplatil. Navrhovateľ návrh na vydanie exekučného titulu podal až dňa 23.8.2010. Rozhodcovský rozsudok bol vykonateľný dňa 9.12.2010. Žiadosť o vydanie poverenia podal navrhovateľ až dňa 14.2.2011. Je teda preukázané, že s oneskorením uplatňoval svoje práva voči povinnému. Takým konaním v celom rozsahu navrhovateľ a jeho právny zástupca zavinil nevykonalnosť nároku voči povinnému a tvrdenú škodu.

Tým mal súd preukázané, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to vznik a existenciu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom súdu, podmienky pre náhradu nemajetkovej ujmy. Tvrdenú škodu si spôsobil svojím zavinením navrhovateľ a jeho právny zástupca, pokiaľ vznikla.

3) Príčinná súvislosť medzi porušením právnych povinností (nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom) a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností (nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie), ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prietiahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prietiahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu, pred tvrdenými prietiahmi, bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Bol povinný preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu. Toto dôkazné bremeno neunesol, preto súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a tvrdenou škodou.

Tým zároveň súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť odporkyne za vzniknutú škodu. Preto návrh na náhradu škody za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie voči odporkyni v celom rozsahu zamietol.

Príčinnú súvislosť súd zistil medzi postupom navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a vzniknutou tvrdenou škodou. Ich postup má bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s tvrdenou škodou. Bez takého konania by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody.

Konanie navrhovateľa a jeho právneho zástupcu v príčinnej súvislosti s tvrdenou škodou súd videl v tom, že uzatvárali úverové zmluvy s nemajetnými spotrebiteľmi, nepreverovali majetkovú situáciu spotrebiteľov, nepreverovali, či je spotrebiteľ zamestnaný alebo bez príjmu, nepreverovali zadlženosť u iných subjektov, ignorovali opakovanú zadlženosť u samotného navrhovateľa, nepreverovali, že spotrebiteľ je účastníkom mnohých súdnych konaní, nepreverovali zaťaženosť nehnuteľnosťami spotrebiteľa, nezabezpečili návratnosť úveru zákonnými zabezpečovacími prostriedkami - záložným právom, ručením, dohodou o zrážkach zo mzdy a podobne, oneskorene, s prietiahmi, sa domáhali práv na uspokojenie pohľadávky voči spotrebiteľovi. Taký záver súdu je preukázaný tým, že povinný prestal splácať úver ihneď po uzavretí úverovej zmluvy a nie až po rozhodnutí exekučného súdu. Konanie povinného a vznik tvrdenej škody je teda v príčinnej súvislosti s postupom navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a nie s postupom exekučného súdu.

Podľa § 118 ods. 2 OSP po vykonaní úkonov podľa odseku 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

O sporných a nesporných bodoch bol právny zástupca navrhovateľa poučený výzvou zo dňa 18.3.2013 čl. 26 spisu, ktorá bola doručená na vedomie aj odporkyni. Účastníci konania preto nemôžu tvrdiť, že súd rozhodol prekvapivým spôsobom.

Vzhľadom k vznesenej námietke premlčania zo strany odporkyne sa súd zaoberal aj premlčaním nároku. Premlčanie sa podľa ustálenej súdnej praxe skúma len u existujúceho nároku. Súd dospel k záveru, že nárok navrhovateľky na náhradu škody je neexistentný, preto vznesenou námietkou premlčania sa súd zaoberá len nad rámec ostatných záverov.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 19 ods. 2 uvedeného zákona najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za 10 rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú podľa § 7 a 8.

Podľa § 19 ods. 3 uvedeného zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15, odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas 6 mesiacov.

O tvrdenej škode sa právny zástupca navrhovateľa dozvedel dňa 3.2.2011. V tento deň mu exekučný súd doručil uznesenie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia. Prvýkrát právo mohol uplatniť dňa 4.2.2011. 3-ročná premlčacia lehota by uplynula dňa 4.2.2014. Návrh bol podaný dňa 27.9.2012, teda v zákonnej lehote. Návrh súd nezamietol z dôvodu, že nárok je premlčaný.

Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd konajúci súd zamietol.

Skutkový stav bol taký, že právny zástupca navrhovateľa dňa 9.4.2013 spolu s termínom pojednávania prevzal aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. Procesný návrh na prerušenie konania vzniesol až dňa 6.5.2013. Termín pojednávania bol vytýčený na deň 9.5.2013. Procesný návrh bol vznesený podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP a § 109 ods. 2 písm. c) OSP.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; preto nepostupuje návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Súd dospel k záveru, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo na to, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci, odmieta platiť súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 OSP z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 OSP predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Navrhovateľ neuplatnil právo na vylúčenie sudcov Okresného súdu v Čadci, ktoré mu patrí podľa § 15a ods. 1 OSP v nadväznosti na § 14 ods. 1 OSP. Keďže neuplatnil navrhovateľ procesné právo, neuplatnil námietku zaujatosti voči sudcovi, vec nebola nadriadenému súdu predložená na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti navrhovateľa. Nadriadený súd, ani predseda Okresného súdu v Čadci, nerozhodoval o procesnom práve navrhovateľa. Procesné právo navrhovateľa rozhodnutím predsedu okresného súdu ani rozhodnutím nadriadeného súdu preto nemohlo byť porušené. Predseda Okresného súdu v Čadci i nadriadený súd rozhodovali o

procesnom práve sudcu predložiť vec k rozhodnutiu o vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. V tomto štádiu konania zákonná sudkyňa má za to, že o návrhu zákonnej sudkyne na vylúčenie z rozhodovania a prejednávania veci bolo zákonným spôsobom rozhodnuté predsedníčkou Okresného súdu v Čadci i nadriadeným súdom. Zákonná sudkyňa tieto rozhodnutia rešpektuje, považuje ich za rozhodnutia v súlade so zákonom, nedomnieva sa, že týmito rozhodnutiami bol porušený zákon, resp. ústava, zákonné práva sudkyne na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Preto v nadväznosti na § 109 ods. 1 písm. b) OSP zákonná sudkyňa nepostúpi návrh na zaujatie stanoviska ústavnému súdu.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa názoru súdu nie je dôvod na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Toto ustanovenie umožňuje súdu konanie prerušiť. Nejde o kogentné ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť konanie prerušiť. Prerušenie konania z tohto dôvodu nie je obligatórne, súd preto konanie neprerušil. Prejudiciálnu otázku si môže súd vyriešiť aj sám (§ 135 ods. 2 OSP). V tomto prípade touto otázkou je zaujatosť zákonného sudcu, ktorá už bola vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania veci. Súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že ide o konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu, resp. prietahmi v konaní, nečinnosťou súdu. Prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal. Navrhovateľ tvrdí prietahy v konaní a sám tieto prietahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré začalo na návrh navrhovateľa.

Súd zamietol návrh navrhovateľa na odročenie pojednávania. Predvolanie s procesnými poučeniami prevzal dňa 9.4.2013. Procesný návrh na odročenie pojednávania vzniesol až dňa 6.5.2013. Pojednávanie bolo vytyčené na deň 9.5.2013. Dôvodom návrhu na odročenie pojednávania bol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd. Uznesenie, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z konania, prevzal dňa 9.4.2013. Už v tomto momente mohol vzniesť procesný návrh na odročenie pojednávania z uvedeného dôvodu. Súd preto konal a rozhodol podľa § 101 ods. 2 OSP v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Tvrdený dôvod nepovažoval za závažný dôvod pre odročenie pojednávania. Pojednával, aj keď bol navrhovateľ a jeho právny zástupca nečinný. Vychádzal z obsahu spisu. Navrhovateľ a jeho právny zástupca si sami vytvorili prekážku prítomnosti na pojednávaní. Súd im žiadne prekážky nevytvoril. Podľa § 119 OSP oznámil súd právnenému zástupcovi navrhovateľa ihneď po doručení návrhu na odročenie pojednávania mailovou poštou, že pojednávanie nebude odročené, tvrdený dôvod súd nevyhodnotil ako závažný dôvod na odročenie veľkého počtu vytyčených vecí navrhovateľa na jeden pojednávací deň. Súd poukázal aj na to, že návrh na odročenie pojednávania nemá náležitosti návrhu podľa § 119 OSP (nebola dodržaná lehota bez zbytočného odkladu - od doručenia uznesenia do podania návrhu na odročenie pojednávania uplynula lehota takmer 1 mesiaca, čo súd nevyhodnotil ako lehotu bez zbytočného odkladu. Návrh nemal ani ostatné náležitosti návrhu na odročenie pojednávania podľa § 119 OSP).

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 OSP o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh. Spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Úspešnou účastníčkou konania je odporkyňa, patrí jej právo na náhradu trov konania. Uplatnila právo na náhradu trov konania. Trovy konania nevyčísliła v zákonnej 3-dňovej lehote, preto súd rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ bol oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok za návrh priamo zo zákona podľa § 4 ods. 1 písm. k) zákona o súdnych poplatkoch: „Od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.“

Podľa § 2 ods. 2 Poplatkového zákona, ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Výsledok konania je taký, že súd návrh voči odporkyňi zamietol. Nezaviazal preto odporkyňu ako úspešnú účastníčku konania v nadväznosti na § 2 ods. 2 Poplatkového zákona k zaplateniu súdneho poplatku za návrh. rovnako je zrejmé, že od poplatku je oslobodené celé konanie a nielen navrhovateľ, čo je ďalší dôvod, pre ktorý súd nezaviazal odporkyňu k zaplateniu súdneho poplatku za návrh.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Žiline prostredníctvom Okresného súdu Čadca v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.